

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 392

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 10 iunie 2009

SUMAR

Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 376 din 19 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 807 din 19 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	10-11
Decizia nr. 377 din 19 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	3-4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 563 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) și art. 67 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	5-6	352. — Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale pentru modificarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 287/2009 privind aprobarea cotelor de recoltă pentru speciile de faună de interes cinegetic, la care vânărea este permisă, pentru sezonul de vânătoare 15 mai 2009—14 mai 2010	12
Decizia nr. 685 din 5 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal	6-7	ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI	
Decizia nr. 688 din 5 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României	7-8	Hotărârea din 3 februarie 2009 în Cauza Voiculescu împotriva României	13-16
Decizia nr. 689 din 5 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	9-10	★	
		Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 376

din 19 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Șerban în Dosarul nr. 298/323/2008 al Judecătoria Târnăveni.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 iulie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 298/323/2008, **Judecătoria Târnăveni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Nicolae Șerban într-o cauză având ca obiect o ordonanță președințială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale, deoarece permite instanței de judecată să ia unele măsuri fără a analiza fondul.

Judecătoria Târnăveni consideră excepția neîntemeiată, arătând că procedura ordonanței președințiale este stabilită prin lege, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Arată că art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă reprezintă norme de procedură civilă a căror reglementare este în competența exclusivă a legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 581: „*Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.*

Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului.

Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.”;

— Art. 582: „*Ordonanța este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.*

Instanța de recurs poate suspenda executarea până la judecarea recursului, dar numai cu plata unei cauțiuni al cărei cuantum se va stabili de către aceasta.

Recursul se judecă de urgență și cu precădere, cu citarea părților. Dispozițiile art. 581 alin. 3 referitoare la amânarea pronunțării și redactarea ordonanței sunt aplicabile.

Împotriva executării ordonanței președințiale se poate face contestație.”

Dispozițiile constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 46 privind dreptul la moștenire și art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția, Curtea constată că prevederile art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare, între altele, și la dispozițiile constituționale invocate în cauza de față.

Astfel, prin Decizia nr. 60 din 2 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 197 din 2 martie 2006, și Decizia nr. 426 din 10 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 11 iunie 2007, Curtea a reținut, în esență, că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor art. 44, 46 și 52 din Legea fundamentală, deoarece instituie o procedură specială potrivit căreia instanța de judecată poate dispune, prin ordonanță președințială, luarea unor măsuri cu caracter vremelnic a căror urgență este justificată de necesitatea evitării prejudicierii unor drepturi sau interese legitime.

Considerentele și soluția acestor decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 581 și art. 582 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Șerban în Dosarul nr. 298/323/2008 al Judecătorei Târnăveni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 martie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 377

din 19 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Erszébet Sarlota Károlyi în Dosarul nr. 3.333/175/2007 al Judecătorei Aiud.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.333/175/2007, **Judecătoria Aiud a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Erszébet Sarlota Károlyi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile art. 48 din Legea nr. 18/1991 încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 21, 44 și 46 din Constituție. În acest sens, face trimitere la Decizia nr. 408/2004 prin care Curtea Constituțională a reținut că „voința legiuitorului, potrivit căreia cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor prin moștenire legală, trebuie coroborată cu prevederile art. 13 din Legea nr. 18/1991”. Prin urmare, consideră acesta, „în

lumina dispozițiilor constituționale invocate, momentul de la care un cetățean dobândește calitatea de moștenitor legal al autorului, proprietar deposedat, este data la care depune cererea de reconstituire, ceea ce face lipsit de interes momentul decesului autorului, conferind astfel posibilitatea solicitanților de a fi repuși în termenul de acceptare al succesiunii”.

Mai arată că, în legătură cu art. 48 din Legea nr. 18/1991, în afară de caracterul vădit neconstituțional, se poate pune în discuție chestiunea supraviețuirii juridice a acestui text în condițiile în care prin art. III din titlul VI al Legii nr. 247/2005 se prevede că persoanele fizice și persoanele juridice pot formula cereri de reconstituire a dreptului de proprietate pentru diferențele de suprafață ce pot fi reconstituite conform prezentei legi, până la data de 30 noiembrie 2005 inclusiv.

Și, în fine, susține că respingerea cererii de retrocedare formulată de moștenitorii legali, deoarece nu fac dovada cetățeniei române, contravine art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 14 din Convenție și art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Judecătoria Aiud arată că asupra constituționalității prevederilor de lege criticate Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 133/2008. Prin această decizie, Curtea, cu majoritate de voturi, a respins excepția privind art. 48 din Legea nr. 18/1991. Rațiunile care au stat la baza acestei decizii sunt valabile și în cauza de față.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Arată că dispozițiile Legii nr. 18/1991 au ca scop reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestuia în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane care la data intrării în vigoare a legii nu aveau calitatea de proprietari, asupra

terenurilor care constituie fondul funciar al României. Având în vedere obiectul de reglementare al legii — proprietatea funciară — și scopul declarat al acesteia — retrocedarea către foștii proprietari sau moștenitorii acestora a dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de stat —, reglementarea condițiilor în care operează această retrocedare, inclusiv sub aspectul persoanelor îndreptățite, constituie opțiunea legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, text de lege care are următorul cuprins: *„Cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară, pot face cerere de reconstituire a dreptului de proprietate pentru suprafețele de terenuri agricole sau terenuri cu destinație forestieră, prevăzute la art. 45, care le-au aparținut în proprietate, dar numai până la limita prevăzută la art. 3 lit. h) din Legea nr. 187/1945, de familie, pentru terenurile agricole, și nu mai mult de 30 ha de familie, pentru terenurile cu destinație forestieră, în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. (3)—(9).”*

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) — *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 44 alin. (2) — *Dreptul de proprietate privată și art. 46 — Dreptul la moștenire*.

De asemenea, se invocă și încălcarea art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, precum și art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Erszébet Sarlota Károlyi în Dosarul nr. 3.333/175/2007 al Judecătoriei Aiud.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 martie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPARG

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și cu motivări asemănătoare celor din prezentul dosar și, prin mai multe decizii, cu majoritate de voturi, Curtea a constatat că acest text de lege este constituțional, pentru argumentele acolo reținute. În acest sens, menționăm, de exemplu, deciziile nr. 1.218 din 18 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2008, nr. 626 din 27 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iulie 2008, și nr. 1.011 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 2 decembrie 2008.

Prin aceste decizii s-a reținut, în esență, că dispozițiile Legii nr. 18/1991 au ca scop reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestuia în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane care la data intrării în vigoare a legii nu aveau calitatea de proprietari, asupra terenurilor ce constituie fondul funciar al României; având în vedere obiectul de reglementare al legii — proprietatea funciară — și scopul declarat al acesteia — retrocedarea către foștii proprietari sau moștenitorii acestora a dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de către stat —, reglementarea condițiilor în care operează această retrocedare, inclusiv sub aspectul persoanelor îndreptățite, constituie opțiunea legiuitorului; este pe deplin constituțională condiționarea exercitării dreptului de a formula cerere de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de calitatea de cetățean român; dispozițiile art. 44 alin. (2) teza a doua din Constituție, deși nu mai prevăd *in terminis* interdicția dobândirii dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini și apatrizi, nu o înlătură, ci doar precizează cazurile și condițiile în care aceștia pot dobândi un asemenea drept, restrângând astfel sfera de aplicare a acestei incapacități speciale; una dintre modalitățile de dobândire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini sau apatrizi este moștenirea legală, ceea ce presupune că aceștia, după anul 2003, pot dobândi terenuri în condițiile dreptului comun (art. 650 și următoarele din Codul civil), Legea nr. 18/1991, republicată, fiind o lege specială care are ca destinatari doar pe cetățenii români.

Cele statuate de Curtea Constituțională prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezentul dosar, întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice schimbarea acestei jurisprudențe.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 563

din 14 aprilie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) și art. 67
din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) și art. 67 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Hamad M.W. Sahar și Hamad A.M. Sakher, în nume personal și în calitate de reprezentantă a minorilor Hamad S.A. Hamza și Hamad S.A. Hala în Dosarul nr. 628/847/2007 al Tribunalului Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții că partea Oficiul Român pentru Imigrări a transmis note scrise prin care solicită respingerea excepției ca nefondată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 628/847/2007, **Tribunalul Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) și art. 67 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Hamad M.W. Sahar și Hamad A.M. Sakher, în nume personal și în calitate de reprezentantă a minorilor Hamad S.A. Hamza și Hamad S.A. Hala, într-o cauză aflată în stadiul procesual al recursului, având ca obiect soluționarea plângerii formulate de aceștia împotriva hotărârii Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererii de acordare de către statul român a unei forme de protecție.

În motivarea excepției se arată că soluționarea în primă instanță a plângerilor împotriva hotărârilor de respingere a cererilor de azil emise de Oficiul Român pentru Imigrări a fost dată de legiuitor în competența judecătorilor. Or, hotărârile amintite sunt acte administrative, iar, potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, competența de judecată în acest domeniu revine, după caz, tribunalelor și curților de apel, iar nu judecătorilor. Se susține că textele de lege criticate contravin prevederilor art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție, potrivit căruia contenciosul administrativ se reglementează prin lege organică, întrucât Legea nr. 122/2006 este o lege ordinară.

Tribunalul Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 64 alin. (1) și art. 67 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 64 alin. (1): „*Plângerea se soluționează de către judecătoria în a cărei rază teritorială se află structura specializată pe probleme de azil a Oficiului Român pentru Imigrări care a emis hotărârea.*”;

— Art. 67: „*Recursul se judecă în termen de 30 de zile de la înregistrarea sa de către tribunalul — secția de contencios administrativ — în a cărei circumscripție se află judecătoria a cărei hotărâre este atacată.*”

În opinia autorilor excepției, textele de lege menționate contravin prevederilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. k) potrivit cărora contenciosul administrativ se reglementează prin lege organică și celor ale art. 126 alin. (6), care garantează controlul judecătoresc al actelor autorităților publice pe calea contenciosului administrativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a mai exercitat controlul de constituționalitate a dispozițiilor ce formează obiect al excepției în prezenta cauză, prin raportare la aceleași prevederi constituționale și prin prisma unor critici similare. Prin mai multe decizii, ca, de exemplu, Decizia nr. 11 din 15 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 25 februarie

2008, sau Decizia nr. 701 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 24 iulie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția, pentru considerentele acolo reținute.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluțiile și motivarea deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 64 alin. (1) și art. 67 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Hamad M.W. Sahar și Hamad A.M. Sakher, în nume personal și în calitate de reprezentantă a minorilor Hamad S.A. Hamza și Hamad S.A. Hala în Dosarul nr. 628/847/2007 al Tribunalului Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 685

din 5 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Drăgănescu în Dosarul nr. 429/103/2006 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, făcând trimitere, în acest sens, la jurisprudența Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 429/103/2006, **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal.** Excepția a

fost ridicată de Gheorghe Drăgănescu în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe penale pronunțate de Tribunalul Neamț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal nesocotesc dispozițiile constituționale referitoare la libertatea economică și la obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, precum și prevederile art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală. Arată că dispozițiile de lege criticate statuează o sancțiune penală în condițiile în care eroarea contractuală sau neîndeplinirea unei obligații contractuale nu poate fi sancționată decât prin aplicarea de sancțiuni civile.

Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal nu încalcă dispozițiile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal sunt constituționale, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1.276/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal, având următorul cuprins: „*Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.*”

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emiteră, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Gheorghe Drăgănescu în Dosarul nr. 429/103/2006 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 688

din 5 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României

Ioan Vida	— președinte	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător	Augustin Zegrean	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Iuliana Nedelcu	— procuror
Ion Predescu	— judecător	Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 271 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, excepție ridicată de Cătălin Ursu în Dosarul nr. 3.078/89/2008 al Tribunalului Vaslui — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul excepției nu își raportează critica la prevederi din Legea fundamentală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.078/89/2008, **Tribunalul Vaslui — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Cătălin Ursu într-un litigiu având ca obiect soluționarea plângerii împotriva unei rezoluții date de procuror în cursul urmăririi penale.

În motivarea excepției, susținută oral în fața instanței de judecată, se arată că prevederea de lege criticată contravine art. 59 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, care permite cetățenilor români posesori de permis port-armă să treacă frontiera statului român fără să fie obligați să îndeplinească vreo altă procedură.

Tribunalul Vaslui — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul opinează în sensul respingerii ca inadmisibilă a excepției, având în vedere că aceasta nu a fost motivată.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 271 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 aprilie 2006, care are următorul cuprins:

— Art. 271: „*Introducerea în sau scoaterea din țară, fără drept, de arme, muniții, materiale explozibile, droguri, precursori, materiale nucleare sau alte substanțe radioactive, substanțe toxice, deșeuri, reziduuri ori materiale chimice periculoase constituie infracțiunea de contrabandă calificată și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi, dacă legea penală nu prevede o pedeapsă mai mare.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul excepției nu invocă niciun text din Legea fundamentală sau vreun principiu cuprins în aceasta, ci își raportează critica la prevederile art. 59 alin. (3) din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, care precizează că titularii certificatului de deținător de arme neletale pot trece frontiera de stat a României cu armele înscrise în acest document, fără a le putea înstrăina în afara teritoriului României. În jurisprudența sa, Curtea a statuat însă că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale, iar nu compararea mai multor legi între ele. Aceasta, deoarece, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sunt neconstituționale numai prevederile de lege „[...] care încalcă dispozițiile sau principiile Constituției”.

Totodată, în temeiul art. 10 alin. (2) din aceeași lege, sesizările adresate Curții trebuie motivate, iar, conform art. 146 lit. d) din Legea fundamentală și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să se pronunțe numai în limitele sesizării. Așa fiind, neindicarea de către autorul excepției a textelor din Constituție cărora le contravin dispozițiile de lege criticate constituie, de asemenea, o cauză de inadmisibilitate, întrucât excepția ridicată nu este, în sensul Legii fundamentale, o veritabilă excepție de neconstituționalitate. Dacă instanța de control constituțional s-ar socoti competentă să se pronunțe asupra unei asemenea excepții, ea s-ar substitui părții în ceea ce privește invocarea motivului de neconstituționalitate, exercitând astfel din oficiu acest control, ceea ce nu este permis de lege.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 271 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, excepție ridicată de Cătălin Ursu în Dosarul nr. 3.078/89/2008 al Tribunalului Vaslui — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 689

din 5 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici
de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție invocată de Societatea Comercială „Petra” — S.R.L. din Sibiu în Dosarul nr. 7.239/306/2007 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 7.239/306/2007, **Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.** Excepția a fost invocată de Societatea comercială „Petra” — S.R.L., într-o cauză civilă având ca obiect plângerea împotriva unui proces-verbal de contravenție emis de Garda Financiară Sibiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 41 teza întâi din Constituție, referitoare la neîngrădirea dreptului la muncă, prin aceea că, instituind suspendarea activității unui operator economic care nu și-a îndeplinit obligația cuprinsă în prevederile art. 10 lit. b) din actul normativ criticat, respectiv aceea referitoare la utilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale sau emiterea bonurilor fiscale în condițiile legii, se instituie în fapt răspunderea colectivă a tuturor angajaților operatorului economic respectiv pentru fapta culpabilă a unui singur angajat. Se mai susține că modalitatea de redactare a textului de lege criticat atrage și încălcarea dispozițiilor art. 53 alin. (2) din Legea fundamentală, referitoare la criteriul proporționalității măsurii de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, autoarea excepției susține și o contradicție ce ar exista între textul de lege criticat și dispozițiile constituționale cuprinse în art. 45 — *Libertatea*

economică și art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, fără a arăta în ce constă această contradicție.

Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. A arătat, în acest sens, că sancțiunea suspendării activității unui operator economic care săvârșește contravenția prevăzută de art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 nu respectă întotdeauna principiul proporționalității care trebuie să existe între măsura restrângerii exercițiului unor drepturi și situația care a determinat adoptarea acesteia.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, având următorul cuprins:

„(2) *Nerespectarea de către operatorii economici a prevederilor art. 10 lit. b), referitoare la neutilizarea aparatelor de marcat electronice fiscale, neemiterea bonurilor fiscale pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate, emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale și nereintroducerea datelor înscrise pe rola-jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative, atrage și suspendarea activității unității pe o perioadă de 3 luni.*”

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale cuprinse în art. 41 teza întâi referitoare la neîngrădirea dreptului la muncă, art. 53 alin. (2) referitoare la criteriul proporționalității măsurii de restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 45 — *Libertatea*

economică și art. 135 alin. (2) lit. a) privind obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția, Curtea constată că prevederile art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză și cu aceeași motivare. Astfel, prin Decizia nr. 529 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 28 iunie 2007, Curtea a statuat că prevederile legale criticate reprezintă norme coercitive, instituind sancțiuni contravenționale pentru operatorii economici care nu respectă dispozițiile legale incidente în materie, consecința încălcării acestora fiind amendarea contravenientului și suspendarea activității acestuia. Or, stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă, respectiv cu suspendarea activității operatorului economic reprezintă o opțiune a

legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, în deplină concordanță cu prevederile art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală.

S-a mai arătat, în decizia menționată, că suspendarea activității operatorului economic în cazul constatării contravențiilor prevăzute de lege este justificată de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și de sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală, și nu poate fi considerată ca aducând atingere prevederilor constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți ori dreptului la muncă.

Întrucât în prezenta cauză au fost invocate aspecte deja examinate în decizia menționată, atât soluția, cât și considerentele acesteia își mențin valabilitatea.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție invocată de Societatea Comercială „Petrana” — S.R.L. din Sibiu în Dosarul nr. 7.239/306/2007 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 807

din 19 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Constantin Iftimoaia în Dosarul nr. 35.783/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihai Alexandru Ionescu, cu delegație depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Partea prezentă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care face referire la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 17 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 35.783/3/2008, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a**

contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.

Excepția a fost ridicată de pârâțul Constantin Iftimoaia într-o cauză în contradictoriu cu reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16, 21, 26, 31, 53 și 20, precum și ale art. 17 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. În acest sens, arată că „prin posibilitatea conferită de lege persoanei care a fost cercetată de fosta Securitate, în condițiile unei legislații anterioare valabile în contextul socio-politic al unei etape istorice, cu consecința pronunțării la acest moment a unei hotărâri judecătorești care să ateste calitatea de lucrător al Securității, se produce o gravă încălcare a vieții private a persoanei cercetate. Mai mult, i se creează acesteia o situație defavorabilă și nejustificat vătămătoare din punct de vedere social [...]”

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

Acest text de lege are următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (7): „*Persoana, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de Securitate, are dreptul, la cerere, să afle identitatea lucrătorilor Securității și a colaboratorilor acesteia, care au contribuit cu informații la completarea dosarului, și poate solicita verificarea calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarului. Procedura este aceeași și pentru lucrătorii Securității identificați în urma verificărilor din oficiu, prevăzute de prezenta ordonanță de urgență.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 26 — *Viața intimă, familială și privată*, art. 31 — *Dreptul la informație*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, precum și ale art. 17 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice referitoare la interdicția imixtiunilor arbitrare sau ilegale în viața particulară.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că argumentele prezentate în nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt de natură să demonstreze necesitatea deconspirării securității ca poliție politică și faptul că cetățenii României sunt îndreptățiți să aibă acces la propriul dosar, în condițiile legii.

Acest drept se exercită la cerere și constă în studierea nemijlocită a dosarului. Astfel, persoana, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de organele securității statului, are dreptul, la cerere, să afle identitatea agenților de securitate și a colaboratorilor, care au contribuit cu informații la completarea acestui dosar.

Darea spre publicitate, de către personalul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, a unor date sau informații din dosare, neadevărate, de natură să lezeze viața privată sau demnitatea unei persoane, precum și prezentarea denaturată a datelor sau informațiilor din dosare constituie infracțiune și se pedepsește.

În aceste condiții, față de obiectul de reglementare al normei deduse controlului de constituționalitate și în raport cu susținerile autorului excepției, aceasta este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Constantin Iftimoaia în Dosarul nr. 35.783/3/2008 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

**pentru modificarea Ordinului ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 287/2009
privind aprobarea cotelor de recoltă pentru speciile de faună de interes cinegetic,
la care vânărea este permisă, pentru sezonul de vânătoare 15 mai 2009 — 14 mai 2010**

Văzând Avizul Ministerului Mediului nr. 10.917/DLB din 5 mai 2009,
văzând Referatul de aprobare nr. 253.178 din 30 aprilie 2009 și Referatul de aprobare nr. 253.286 din 26 mai 2009,
în baza prevederilor art. 6 alin. (1) lit. f) și ale art. 9 alin. (2) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic
nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 7 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 8/2009 privind
organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale,

ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale emite următorul ordin:

Art. I. — Pozițiile nr. 186, 193 și cea cuprinzând total țară din anexa nr. 1 „Situația cotelor de recoltă aprobate pentru sezonul de vânătoare 2009/2010, la speciile căprior, cerb comun, cerb lopătar și capră neagră” la Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 287/2009 privind aprobarea cotelor de recoltă pentru speciile de faună de interes cinegetic, la care vânărea este permisă, pentru

sezonul de vânătoare 15 mai 2009 — 14 mai 2010, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 și 318 bis din 13 mai 2009, se modifică și vor avea cuprinsul prevăzut în anexă.

Art. II. — Anexa face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale,
Ilie Sârbu

București, 2 iunie 2009.
Nr. 352.

ANEXĂ

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

MODIFICĂRI LA SITUAȚIA cotelor de recoltă aprobate pentru sezonul de vânătoare 2009/2010, la speciile căprior, cerb comun, cerb lopătar și capră neagră

Nr. crt.	Jud.	Gestionari fonduri de vânătoare	Fond cinegetic		Cote de recoltă aprobate la:														
			Nr.	Denumire	Căprior			Cerb comun			Cerb lopătar			Capră neagră					
					Total, din care	Masculi		Femele, tineret	Total, din care	Masculi		Femele, tineret	Total, din care	Masculi		Femele, tineret	Total, din care	Masculi	Femele, tineret
						Trofeu	Selecție			Trofeu	Selecție			Trofeu	Selecție				
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
1
186	AR	AVPS Căpriorul T.	40	Araneag	6	1	2	3	4	1	1	2	0	0	0	0	0	0	0
...
193		Total județ			369	72	192	105	68	8	39	21	130	14	39	77	4	2	2
...
		TOTAL ȚARĂ			10235	1860	3776	4599	1693	382	605	710	542	53	128	361	312	170	142

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA

din 3 februarie 2009

În Cauza Voiculescu împotriva României

(Cererea nr. 5.325/03)

În Cauza Voiculescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și din Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 13 ianuarie 2009,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 5.325/03) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Anca Carmen Voiculescu (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 28 ianuarie 2003, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanta susține în special că ancheta cu privire la circumstanțele decesului mamei sale, lovită de un camion militar prost întreținut în timp ce traversa strada conform codului rutier, nu a fost efectivă.

4. La data de 24 noiembrie 2005, președintele Secției a treia a decis să îi comunice Guvernului cererea. În baza art. 29 § 3 din Convenție, președintele secției a hotărât ca admisibilitatea și temeinicia cauzei să fie analizate în același timp.

ÎN FAPT

5. Reclamanta s-a născut în anul 1968 și locuiește în Brașov.

6. La data de 25 martie 1998, mama reclamantei a fost lovită de un camion în timp ce traversa o intersecție, iar semaforul era verde pentru pietoni. Camionul aparținea unei unități militare și era condus de sergentul D.D., care se deplasa de la o unitate militară la alta. Victima a decedat.

7. Procesele-verbale întocmite de poliție la datele de 25, 26 și 27 martie 1998, în urma accidentului, menționau un viciu de funcționare la nivelul sistemului de frânare, precum și la nivelul farurilor, al luminilor de semnalizare a direcției și al claxonului.

8. La data de 30 martie 1998, poliția a audiat mai mulți martori.

9. La data de 12 aprilie 1998, reclamanta a adresat o plângere Ministerului Justiției cu privire la lentoarea cu care se desfășura ancheta.

10. La data de 15 aprilie 1998, poliția a transmis dosarul la Parchetul Militar Brașov, competent să continue cercetarea penală în speță.

11. La data de 27 aprilie 1998, reclamanta s-a constituit parte civilă și a solicitat audierea a 2 martori.

12. O expertiză din data de 16 septembrie 1998 a constatat că defecțiunea sistemului de frânare era anterioară accidentului, că la data de 25 martie 1998, înainte de plecarea camionului de la unitatea militară, nu se procedase la verificarea sistemului de frânare și că, din cauza stării de deteriorare a autovehiculului, verificarea sistemului de frânare și a claxonului era imperios necesară la reviziile tehnice ale camionului. Expertul a estimat că acel camion intrase în intersecție în momentul în care semaforul trecea de la culoarea galbenă la culoarea roșie și că rula cu 36 de kilometri la oră. Având în vedere că sistemul de semnalizare acustică nu funcționa, D.D. scosese capul pe fereastra camionului pentru a-i avertiza pe pietonii care traversau la culoarea verde a semaforului că nu putea frâna. Expertul a concluzionat că, în măsura în care sistemul de frânare și claxonul nu funcționau, accidentul nu ar fi putut fi evitat.

13. La data de 27 noiembrie 1998, procurorul însărcinat cu ancheta a admis obiecțiunile formulate de învinuții cu privire la raportul de expertiză și a solicitat un nou raport, care a fost prezentat la data de 10 august 1999.

Cel de-al doilea expert a considerat că era posibil ca sistemul de frânare să fi funcționat într-o anumită măsură, imposibil însă de determinat cu exactitate, înainte de intrarea camionului în intersecție și ca activarea subită și puternică a frânei să fi dus la o proastă funcționare a acestuia. De asemenea, expertul a apreciat că accidentul ar fi putut fi evitat dacă sistemul de frânare ar fi fost verificat la reviziile tehnice ale autovehiculului.

14. În perioada 15 aprilie 1998—12 mai 2000, parchetul l-a audiat pe D.D. de 5 ori, procedând totodată la audierea unor martori și a unor salariați din aceeași unitate militară ca și învinuitul.

15. La data de 12 mai 2000, Parchetul Militar Brașov a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă a numiților D.D. și P.D., sergentul care, conform jurnalului de bord al camionului, procedase la revizia tehnică a acestuia la data de 23 ianuarie 1998, fără a verifica sistemul de frânare.

16. La data de 8 iunie 2000, reclamanta a confirmat în fața instanței constituirea sa în parte civilă.

17. Prin Sentința din data de 9 ianuarie 2001, Tribunalul Militar Cluj a dispus restituirea cauzei la parchet în vederea completării urmăririi penale. Instanța a apreciat că organele de cercetare trebuiau să identifice persoana care, conform jurnalului de bord, efectuase la data de 5 martie 1998 ultima revizie tehnică și persoana care ar fi trebuit să verifice starea tehnică a camionului în dimineața zilei de 25 martie 1998, înainte de plecarea sa din unitatea militară. Având în vedere faptul că sergentul P.D. nega că ar fi efectuat efectiv revizia tehnică din 23 ianuarie 1998, instanța a dispus și administrarea de probe pentru stabilirea veridicității informațiilor ce figurau în jurnalul de bord cu privire la această revizie.

Prin Decizia din data de 8 martie 2001, Tribunalul Militar Teritorial București a respins recursul parchetului militar împotriva Sentinței din data de 9 ianuarie 2001.

18. Procurorul a reluat urmărirea penală, a reaudiat inculpații și martorii și a dispus o nouă expertiză a camionului.

19. Această a treia expertiză, efectuată la data de 28 septembrie 2001, a confirmat în totalitate dinamica accidentului, așa cum a fost stabilită prin expertiza din 16 septembrie 1998. Conform expertului, camionul intrase în intersecție în momentul în care semaforul a trecut de la verde la galben. După ce a analizat jurnalul de bord al camionului, expertul a constatat, ca și ceilalți 2 dinaintea sa, că sistemul de frânare nu mai fusese verificat din data de 12 noiembrie 1993, cu încălcarea unui ordin al Ministerului de Interne care impunea o verificare amănunțită a sistemului de frânare la fiecare 2 ani. Ca și colegii săi, el a considerat că această operațiune ar fi trebuit realizată cu ocazia reviziei tehnice din 23 ianuarie 1998 și că o simplă inspecție vizuală nu permitea detectarea defecțiunilor la sistemul de frânare.

20. La data de 3 aprilie 2002, Parchetul Militar Brașov a dispus scoaterea de sub urmărire penală a inculpaților față de faptul că revizia tehnică din 23 ianuarie 1998 nu ar fi permis detectarea proastei funcționări a sistemului de frânare și că în jurnalul de bord al camionului ar fi înscrise informații false cu privire la revizia din data de 5 martie 1998, fără rea intenție, de către un terț, P.M.

21. La data de 11 iulie 2002, Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București a admis plângerea reclamantei și a trimis cauza la Parchetul Militar Brașov pentru completarea cercetărilor.

22. La data de 10 aprilie 2003, după ce a audiat din nou inculpații și 11 martori, Parchetul Militar Brașov a dispus scoaterea de sub urmărire penală a inculpaților. Parchetul a apreciat că, în cauză, ar fi putut fi obținute despăgubiri de către reclamantă în temeiul răspunderii civile delictuale.

23. La data de 14 august 2003, Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial București a admis încă o dată plângerea reclamantei și a trimis cauza la Parchetul Militar Brașov pentru completarea urmăririi penale.

24. La data de 27 octombrie 2003, Parchetul Militar Brașov a dispus din nou scoaterea de sub urmărire penală a inculpaților, apreciind că faptele acestora nu întruneau elementele constitutive ale unor infracțiuni.

La data de 27 septembrie 2004, Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Teritorial Brașov a informat-o pe reclamantă, printr-o simplă adresă nemotivată, că plângerea sa a fost respinsă.

25. Reclamanta a introdus la Tribunalul Militar Cluj o plângere împotriva ordonanței de scoatere de sub urmărire penală.

La data de 31 martie 2005, plângerea sa a fost respinsă ca inadmisibilă printr-o sentință ce a fost ulterior confirmată definitiv, la data de 13 octombrie 2005, în urma apelului reclamantei, de către Tribunalul Militar Teritorial București.

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 2 din Convenție

26. Reclamanta susține că ancheta cu privire la circumstanțele decesului mamei sale nu a fost efectivă. Ea invocă în esență art. 2 din Convenție, care prevede următoarele: „Dreptul la viață al oricărei persoane este protejat prin lege. (...)”

A. Asupra admisibilității

27. Curtea constată că cererea nu este vădit neîntemeiată în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, Curtea constată că cererea nu este afectată de niciun alt motiv de inadmisibilitate, trebuind, în consecință, declarată admisibilă.

B. Asupra fondului

1. Argumentele părților

28. Guvernul evidențiază faptul că ancheta a fost începută la inițiativa autorităților imediat după accident și că au fost culese și analizate toate probele ce s-ar fi putut dovedi utile pentru soluționarea cauzei. De asemenea, Guvernul arată că ancheta a fost condusă în mod obiectiv și fără ca desfășurarea ei să fi fost influențată în vreun fel de calitatea părților.

29. Reclamanta contestă poziția Guvernului, arătând că ancheta nu s-a desfășurat cu celeritate, din cauza, în special, a faptului că martorii au fost reaudiți de mai multe ori și că au fost efectuate 3 expertize cu același obiect. Ea susține că, din cauza curențelor anchetei, instanțele au fost nevoite să dispună restituirea cauzei la parchet, care i-a refuzat în permanență accesul la dosar. De asemenea, reclamanta arată că a fost nevoită să atace de mai multe ori soluțiile de scoatere de sub urmărire penală și subliniază că, deși parchetul ierarhic superior i-a dat câștig de cauză, parchetul care a instrumentat cauza a menținut de fiecare dată soluția inițială.

2. Aprecierea Curții

30. Curtea reamintește că art. 2 § 1 impune statului obligația de a asigura dreptul la viață prin implementarea unei legislații penale concrete, care să descurajeze comiterea de infracțiuni contra persoanei și care să se sprijine pe un mecanism de aplicare conceput pentru a preveni, împiedica și pedepsi încălcările sale. Această obligație presupune, implicit, începerea unei anchete oficiale efective atunci când o persoană își pierde viața. Scopul esențial al unei astfel de anchete este să asigure punerea în aplicare efectivă a legislației interne ce protejează acest drept. Ancheta trebuie să permită stabilirea cauzei decesului și identificarea persoanelor vinovate. Este vorba nu de o obligație de rezultat, ci de o obligație de mijloace; așadar,

autoritățile trebuie să fi luat măsuri rezonabile pentru culegerea probelor referitoare la incident.

31. Orice deficiență a anchetei care îi reduce capacitatea de a stabili cauza decesului sau persoanele responsabile riscă să ducă la concluzia că ea nu corespunde acestei norme. În acest context, cerința de promptitudine și diligență rezonabilă este implicată [a se vedea, în special, *Havva Dudu Esen împotriva Turciei*, nr. 45.626/99, §§ 46—48, 20 iunie 2006, *Pereira Henriques împotriva Luxemburgului*, nr. 60.255/00, §§ 56—60, 9 mai 2006, *Hugh Jordan împotriva Regatului Unit*, nr. 24.746/94, §§ 108, 136—140, CEDO 2001-III (extrase) și *Mahmut Kaya împotriva Turciei*, nr. 22.535/93, §§ 106—107, CEDO 2000-III].

32. Or, în speță, ancheta judiciară a început la data de 25 martie 1998 și s-a încheiat abia la data de 13 octombrie 2005, adică după 7 ani și 7 luni. Pe deasupra, ea s-a încheiat cu o soluție de scoatere de sub urmărire penală care a pus capăt constituirii în parte civilă a reclamantei, fără ca problema răspunderii pentru accidentul care a dus la decesul mamei sale să fi fost elucidată, inclusiv sub aspectul răspunderii obiective a autorităților militare, ceea ce aruncă o îndoială asupra posibilității acesteia de a obține o despăgubire pentru prejudiciul suferit [*Moldovan împotriva României (nr. 2)*, nr. 41.138/98 și 64.320/01, §§ 119—120, CEDO 2005-VII (extrase)].

33. Curtea apreciază că durata anchetei și soluțiile repetate de restituire a cauzei în vederea completării urmăririi penale datorate modului în care aceasta s-a desfășurat sunt imputabile autorităților.

Mai mult, în circumstanțe cum sunt cele în speță, în care nu se contestă că accidentul a fost produs de un camion militar condus de un militar aflat în exercițiul funcțiilor sale, este de așteptat o rigoare mai mare din partea autorităților în ancheta desfășurată cu privire la cauzele incidentului și identificarea vinovaților.

34. În ceea ce o privește pe reclamantă, ea a dat dovadă de diligență fără a abuza de căile de atac puse la dispoziția sa, iar plângerile sale repetate împotriva soluțiilor de scoatere de sub urmărire penală au fost toate admise. Pe deasupra, deși caracterul efectiv al anchetei trebuie să fie asigurat de autorități, și nu să se bazeze pe vigilența părții civile, Curtea observă că reclamanta a mers până acolo încât a contestat în fața instanțelor soluția de scoatere de sub urmărire penală imediat ce calea de atac împotriva acestei soluții a devenit efectivă, la data de 1 ianuarie 2004 [*Dumitru Popescu împotriva României (nr. 1)*, nr. 49.234/99, §§ 43—45, 26 aprilie 2007].

35. În fine, Curtea constată că, la data evenimentelor, procurorii militari erau, la fel ca și inculpații, militari activi și că, în aceste condiții, făceau parte dintr-o structură militară întemeiată pe principiul subordonării ierarhice. Or, ținând cont mai ales de faptul că persoana care conducea camionul se afla în exercițiul funcțiilor sale, această legătură de tip instituțional reprezintă, în speță, o lipsă de independență și de imparțialitate a procurorului militar în instrumentarea anchetei (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Barbu Anghelescu împotriva României*, nr. 46.430/99, § 67, 5 octombrie 2004; *Bursuc împotriva României*, nr. 42.066/98, § 107, 12 octombrie 2004; și *Mantog împotriva României*, nr. 2.893/02, § 69—70, 11 octombrie 2007).

36. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a constata că ancheta judiciară condusă în speță nu poate fi considerată efectivă.

Prin urmare, în speță a avut loc încălcarea art. 2 din Convenție, sub aspectul laturii sale procedurale.

II. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

37. Conform art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

38. Reclamanta solicită, cu titlu de daune materiale, suma de 1.500 euro (EUR) cu titlu de cheltuieli de înmormântare, precum și suma de 50.000 EUR cu titlu de daune morale.

39. Guvernul se opune rambursării sumei solicitate cu titlu de cheltuieli de înmormântare și arată că familia victimei a primit după accident un ajutor în valoare de 8.600.000 lei românești (ROL) din partea statului, precum și suma de 8.000.000 ROL din partea lui D.D., pentru a acoperi costul înmormântării. Pe de altă parte, Guvernul consideră că pretențiile reclamantei cu titlu de daune morale sunt excesive și face trimitere la jurisprudența Curții în materie.

40. Curtea nu distinge nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins și, în consecință, respinge această cerere (*Pereira Henriques*, § 94, și *Hugh Jordan*, § 170, hotărâri menționate mai sus). În schimb, ea consideră că este cazul să îi acorde reclamantei suma de 15.000 EUR cu titlu de daune morale.

B. Cheltuieli de judecată

41. De asemenea, reclamanta solicită suma de 3.000 EUR pentru onorariile avocaților care au asistat-o în fața Curții și 1.800 EUR pentru cheltuielile suportate cu ocazia vizitelor la Strasbourg. Ea mai solicită 1.500 EUR pentru cheltuielile aferente procedurii interne. În dovedirea pretențiilor sale, reclamanta a depus la dosar chitanțe ce atestă plata sumei de 9.300.000 ROL către avocat în perioada 1998—2002 și documente justificative legate de taxele poștale în valoare de 1.049.529 ROL.

42. Guvernul consideră că valoarea onorariilor de avocat demonstrată de reclamantă se ridică la 342 EUR și roagă Curtea să nu acorde decât cheltuielile dovedite, necesare și rezonabile.

43. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță, ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabil să îi acorde reclamantei suma de 500 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată.

C. Majorări de întârziere

44. Curtea consideră potrivit ca valoarea majorărilor de întârziere să fie stabilită în raport cu rata dobânzii pentru facilitatea de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 2 din Convenție, pe latura sa procedurală;

3. hotărăște:

a) ca statul pârât să îi plătească reclamantei, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție, sume de mai jos, care vor fi convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății:

(i) 15.000 EUR (cincisprezece mii euro), cu titlu de daune morale, plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit; și

(ii) 500 EUR (cinci sute euro), cu titlu de cheltuieli de judecată, plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit de către reclamantă;

b) că, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, această sumă va fi majorată cu o dobândă simplă egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene aplicabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 3 februarie 2009, în aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

★

RECTIFICĂRI

În Legea nr. 116/2009 pentru ratificarea Codului european de securitate socială al Consiliului Europei, adoptat la Strasbourg la 16 aprilie 1964, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 19 mai 2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— la art. 2, în cuprinsul declarației, în loc de: „*părțile I, a II-a, a III-a, a V-a și a VIII-a*” se va citi: „*părțile I, a II-a, a III-a, a V-a, a VII-a și a VIII-a*”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 431140